



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **ITALBASTONI.CZ s.r.o.**
sídlem Semetín 1775, Vsetín
zastoupen F - CONSULT s.r.o.
sídlem Březnická 5565, Zlín

proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2023, č. j. 40245/23/5200-10423-705893,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 3. 11. 2021, č. j. 1931293/21/3312-50522-710518, vyměřil žalobci pokutu ve výši 3 800 Kč dle § 250

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6/2024

odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020. Lhůta žalobci uplynula dne 27. 7. 2021 a daňové přiznání bylo podáno dne 24. 8. 2021. Žádosti žalobce ze dne 28. 6. 2021 o prodloužení lhůty správce daně nevyhověl. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a platební výměr správce daně potvrdil.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Uvádí, že podal žádost o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání. Ta byla sice podána velmi stručně a nebyly doloženy relevantní skutečnosti. Důvodem však bylo to, že u zástupce žalobce se od roku 2020 vyskytlo onemocnění COVID-19, které ovlivnilo veškeré dění ve společnosti v letech 2020 a 2021. V mediálních vystoupeních ministryně financí ujišťovala daňové subjekty, že finanční správa bude přistupovat k opožděným podáním či žádostem velmi omezitě a mírně. Proto zástupce žalobce postupoval tak, jak postupoval, byť se nejednalo o profesionální přístup daňového poradce.
3. V odvolacím řízení proti platebnímu výměru na pokutu žalobce začal předkládat důkazní prostředky. Doložil pozitivní COVID test účetní L. O. (ta byla v pracovní neschopnosti 12 dnů v březnu 2021), mailovou korespondenci s Krajskou hygienickou stanicí ve Zlíně a skutečnost, že účetní T. P. skončila ke dni 31. 5. 2021 pracovní poměr výpovědí. Počet zaměstnanců zástupce žalobce se proto snížil ze sedmi na šest. Dalším zaměstnancům byla z důvodu opatrnosti nařízena práce z domova (home office). To snížilo efektivitu práce, což žalobce také logickými úvahami doložil. S těmito úvahami se žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně nevypořádal.
4. V bodě 36 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce nedoložil lékařské potvrzení účetní L. O. To však bylo doloženo dne 21. 5. 2023. I proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Žalovaný konstatuje, že zástupce žalobce měl přijmout opatření v souvislosti s výpovědí jedné z účetních. Z úvahy žalovaného však není zřejmé, jaká opatření měl přijmout.
6. Žalobce uvádí, že daňové řízení je dvojinstanční, dokládání důkazních prostředků v rámci odvolacího řízení není zakázáno. Žalovaný však žalobcem doložené důkazní prostředky v odvolacím řízení přehlíží. Dle žalobce je skutečně smutné, že daňový subjekt se nemůže v této společnosti spolehnout na jakoukoliv neoficiální informaci týkající se vstřícnosti či zohlednění mimořádného stavu. Navrhuje proto, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvádí, že podstatná část žalobní argumentace se obsahově zcela míjí s předmětem řízení, který je v podstatě omezen na hodnocení, zda bylo příslušné daňové tvrzení podáno včas či nikoli, a kolik dní prodlení činilo. Kromě toho je třeba hodnotit správnost závěrů vyslovených v podkladovém rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno žádosti o prodloužení lhůty, resp. zvážit, zda v době jeho vydání nebyly naplněny důvody pro vyhovění takové žádosti. To však neotevřítá bezbřehý prostor pro dodatečné doplňování a rozšiřování dříve nevyřčených tvrzení a pro předkládání nových důkazů až v řízení o uložení pokuty za

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6/2024

opožděné tvrzení daně. Správce daně v řízení o uložení pokuty zkoumá důvody pro prodloužení lhůty pouze v intencích tvrzení a důkazů předložených či alespoň označených již v době rozhodování o této žádosti. Jinými slovy, v řízení o uložení pokuty se zkoumá, zda daňový subjekt řádně a včas doložil existenci důvodů ve smyslu § 36 odst. 1 daňového řádu. Toto řízení neslouží jako nástroj pro zahlazení negativních důsledků předchozí procesní pasivity daňového subjektu. Žalovaný proto nemohl zohlednit tvrzení (či vysvětlení) a listiny poprvé uplatněné až v řízení o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně, resp. po vydání platebního výměru. Ani poukaz na zásadu volného hodnocení důkazů a jednotu prvostupňového a odvolacího řízení na tom nemůže nic změnit.

8. Jakkoli žalovaný předložené důkazní prostředky neignoroval a v bodech 35-43 napadeného rozhodnutí je podrobně vyhodnotil, mohl tak učinit pouze stran obecné otázky, zda nesvědčí o včasnosti podání daňového přiznání (bod 44 napadeného rozhodnutí).
9. Reálný dopad nemoci COVID-19 na činnost zástupce žalobce v žádosti o prodloužení lhůty žalobce nejen nedoložil, ale ani blíže nekonkretizoval. Výpověď jedné ze zaměstnankyň zástupce žalobce nepředstavuje závažný důvod ve smyslu § 36 odst. 1 daňového řádu, neboť s ohledem na délku výpovědní doby si musel být zástupce žalobce dané skutečnosti vědom s dostatečným předstihem a mohl na ni adekvátně reagovat. Správce daně pak v době rozhodování o žádosti disponoval toliko kusou informací o tom, že jedna z několika zástupcem žalobce zaměstnávaných osob ukončila ke dni 31. 5. 2021 pracovní poměr. K dodatečnému rozšíření a konkretizaci provedené v řízení o odvolání proti platebnímu výměru již není možné přihlížet.
10. Žalovaný nezpochybňuje, že žádost byla podána v čase stále ještě panující pandemie onemocnění COVID-19. Sama tato skutečnost, ani v souvislosti s ní činěná prohlášení o shovívavém či benevolentním přístupu orgánů veřejné moci, včetně správců daně, však nemohla být pro žalobce zdrojem důvodného očekávání, že žádosti o prodloužení lhůty bude bez ohledu na její obsah automaticky vyhověno. Správce daně přitom k žalobci přistupoval s maximální vstřícností. Přestože k tomu správce daně nebyl povinen, po obdržení žádosti kontaktoval žalobce s tím, že neunáší důkazní břemeno stran tvrzení, o něž svou žádost opírá. Současně jej poučil o nevyhnutelných důsledcích nesjednání nápravy tohoto stavu v podobě nemožnosti vyhovět podané žádosti. Ani na toto sdělení žalobce adekvátně nereagoval. Žalovaný proto navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
12. Žaloba není důvodná.
13. Podle § 36 odst. 1 daňového řádu *správce daně povolí ze závažného důvodu na žádost osoby zúčastněné na správě daní prodloužení lhůty stanovené správcem daně, pokud byla žádost o prodloužení lhůty podána před jejím uplynutím; za stejných podmínek lze prodloužit i lhůtu zákonnou, pokud tak stanoví zákon.* Podle odst. 4 téhož ustanovení *správce daně může na žádost daňového subjektu nebo z vlastního podnětu prodloužit až o 3 měsíce lhůtu pro podání řádného daňového tvrzení.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6/2024

14. Rozhodnutí o neprodloužení lhůty pro podání přiznání k dani je podkladovým rozhodnutím ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., jehož zákonnost soud k námitce žalobce přezkoumá v řízení o žalobě proti rozhodnutí o povinnosti zaplatit pokutu za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Afs 165/2016-26).
15. To ovšem neznamená, že řízení ve věci pokuty dle § 250 daňového řádu je pokračováním řízení o žádosti dle § 36 daňového řádu. Právě naopak, Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rovněž uvedl, že v řízení o žádosti o prodloužení zákonné lhůty pro podání daňového přiznání je ve smyslu § 36 odst. 4 daňového řádu s definitivní platností rozhodnuto o tom, zda předmětná zákonná lhůta v konkrétním případě bude či nebude prodloužena (bod 15). Po vydání tohoto rozhodnutí proto daňový subjekt již nemůže osud žádosti o prodloužení lhůty nijak ovlivnit, neboť o ní již bylo rozhodnuto. Nemůže tedy již ani rozšiřovat důvody žádosti nebo k těmto důvodům dokládat důkazní prostředky. Poukaz žalobce na dvojinstančnost řízení o uložení pokuty je irelevantní – nyní se jedná o jiné řízení, byť je předchozím negativním rozhodnutím o žádosti podmíněno. Správce daně v řízení o vyměření pokuty, stejně jako správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o vyměření pokuty, poté mohou zkoumat toliko to, zda v době rozhodnutí o neprodloužení lhůty pro podání řádného daňového tvrzení byly splněny podmínky pro nevyhovění žádosti či nikoliv. V této otázce se zdejší soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, které jsou srozumitelně vtěleny do odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Podmínkou pro prodloužení lhůty je dle citovaného zákonného ustanovení existence vážných důvodů pro takový postup. Daňový řád nikde nevynechává, co se vážnými důvody rozumí. Jedná se o neurčitý právní pojem, jehož naplnění je správce daně povinen zkoumat v každém jednotlivém případě na základě konkrétních okolností. Je výlučně na daňovém subjektu, aby v žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání uvedl důvody, pro které o prodloužení lhůty žádá, a tyto důvody správcem daně odpovídajícím způsobem doložil. Žadatele tedy v řízení o žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně tvrzení, podle kterého jsou v daném případě naplněny závažné důvody.
17. Zástupce žalobce v žádosti ze dne 28. 6. 2021 uvedl, že „*Naše daňová kancelář měla v průběhu měsíce března a dubna 2021 problémy s nálezou COVID 19. Současně nás opustila kolegyně, které skončil pracovní právní poměr k 31.5.2021. Výše uvedené skutečnosti nám velmi zkomplikovaly práci na účetní závěrce daňového subjektu.*“ Sdělením ze dne 2. 7. 2021 správce daně informoval žalobce, že důvody žádosti nebyly nijak hodnověrně prokázány, a doporučil mu důkazy bezodkladně poskytnout. Na to žalobce reagoval v odpovědi ze dne 17. 7. 2021, kde v podstatě opakoval stejné důvody a doplnil, že nic dokazovat nebude, neboť skutečnosti týkající se nakažených osob jsou citlivými údaji, jména zaměstnanců byla správcem daně sdělena před několika měsíci a stav zaměstnanců je možné ověřit u příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení.
18. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2021 správce daně žalobci lhůtu pro podání daňového přiznání neprodloužil. Uvedl, že žalobce k žádosti nepřiložil žádný důkazní prostředek, který by osvědčoval, že zaměstnanci zástupce žalobce byli z důvodu nálezou COVID-19 práce neschopní či jinak omezeni v pracovní činnosti. K argumentu, že jedna ze zaměstnankyň ukončila k 31. 5. 2021 pracovní poměr, správce daně uvedl, že lze Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6/2024

předpokládat, a to i s ohledem na znění zákoníku práce, že tato skutečnost byla zástupci žalobce známa s dostatečným předstihem, aby mohl přijmout adekvátní opatření. Proto správce daně nepovažuje predestřené důvody za závažné.

19. Sám žalobce v úvodu žaloby uznává, že žádost byla podána velmi stručně, nebyly doloženy relevantní skutečnosti a zástupce žalobce nejednal zcela profesionálně, neboť spoléhal na vyjádření ministryně financí, že finanční správa bude přistupovat k opožděným podáním či žádostem velmi obezřetně a mírně. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobce konkrétně netvrdí ani nedokládá, které vyjádření ministryně financí u něj mělo vyvolat očekávání, že bude při správě daní automaticky vyhověno každé obecné a ničím nedoložené žádosti o prodloužení lhůty.
20. Odůvodnění žádosti je pak skutečně veskrze obecné. Pokud žalobce poukazuje na „problémy s nákazou COVID 19“, pak na přelomu let 2020 a 2021 se problémy s touto nákazou dotkly ve větší či menší míře celé společnosti. Teprve míra tohoto dotčení by ovšem v konkrétním případě mohla představovat vážné důvody pro prodloužení lhůty ve smyslu § 36 daňového řádu. Jelikož však žalobce ani na výzvu správce daně nedoložil nic stran rozsahu, v němž daná nákaza ovlivnila chod jeho zástupce, správce daně nepochybil, pokud takto obecně formulované žádosti nevyhověl.
21. Vážným důvodem pro prodloužení lhůty není bez dalšího ani ukončení pracovního poměru jednoho zaměstnance zástupce žalobce. Není vyloučeno, že daná skutečnost by mohla mít význam pro hodnocení žádosti například při hromadném ukončení pracovního poměru více zaměstnanců, v případě náhlého odchodu zaměstnance u malé společnosti o 1-2 zaměstnancích apod. Ani v tomto ohledu ovšem zástupce žalobce ve své žádosti nic konkrétního netvrdil. Správci daně proto nelze vytýkat předpoklad, že za běžných okolností je ukončení pracovního poměru zaměstnavateli známo s dostatečným předstihem (zpravidla více než dva měsíce), aby mohl přijmout adekvátní opatření. Tato opatření sice daňové orgány konkrétně neuvádějí, nicméně z povahy věci se nabízí buďto rozložení práce mezi zbývající zaměstnance nebo nahrazení jiným zaměstnancem (ať již na pracovní poměr nebo dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr). Je třeba zdůraznit, že určitý stupeň fluktuace na trhu práce je běžným ekonomickým jevem a pokud není v konkrétním případě tvrzen a prokázán její zásadní dopad, není vážným důvodem pro prodloužení lhůty.
22. Vzhledem ke skutečnosti, že z hlediska zákonnosti rozhodnutí o neprodloužení lhůty žalovaný nemohl zohlednit tvrzení a důkazy poprvé předkládané až v nepřípustném odvolání proti rozhodnutí o neprodloužení lhůty nebo v řízení o vyměření pokuty, nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv ani drobné dílčí pochybení v bodě 36 napadeného rozhodnutí (kde žalovaný vytýká žalobci absenci lékařského potvrzení o nákaze nemocí COVID-19 u zaměstnankyně L. O., přičemž ve spise je založen certifikát, který danou skutečnost osvědčuje).
23. Ze stejného důvodu není relevantní ani námitka, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s logickými úvahami prezentovanými v odvolání, jimiž žalobce dokládal tvrzení o snížení efektivity práce u jeho zástupce v důsledku uvedených skutečností. Tato logická argumentace zástupce žalobce pak spočívala zejména v tvrzení, že úvahy správce daně jsou pro ekonomicky vzdělaného člověka naprostý nesmysl, jedná se o šikanu, úvahy správce daně jsou skutečné „správní perly“, úřední osoba si snad spletla spis, když osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6/2024

znalá problematiky by nemohla konstatovat, že to nejsou vážné důvody, neboť činnost daňové kanceláře je založena na lidské práci a úbytek lidských zdrojů spolu s nařízenou prací z domova ze strany jednatele je závažným důvodem pro prodloužení lhůty. Ani tato tvrzení pak dle zdejšího soudu materiálně nic neosvědčují.

24. Pouze *obiter dictum* zdejší soud dodává, že na uvedeném hodnocení by patrně nemohlo nic změnit, pokud by žalobce všechna dodatečná tvrzení a důkazy uplatnil včas již v žádosti o prodloužení lhůty. Dvoutýdenní pracovní neschopnost jedné zaměstnankyně v březnu 2021 a ukončení pracovního poměru jiné zaměstnankyně v květnu 2021 (z celkových 7 zaměstnanců zástupce žalobce) nelze hodnotit jako vážný důvod pro prodloužení lhůty k podání řádného daňového tvrzení (jež uplynula dne 27. 7. 2021), a to ani za situace doznívající pandemie nemoci COVID-19.
25. Napadené rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů přezkoumatelné a podkladové rozhodnutí správce daně, kterým žalobci nebyla prodloužena lhůta k podání daňového tvrzení, není nezákonné. Jelikož veškerá žalobní argumentace mířila tímto směrem, je daným hodnocením předurčen i osud celé žaloby. Správce daně totiž je podle § 250 daňového řádu povinen daňovému subjektu uložit pokutu v případě pozdního podání daňového přiznání. Není na jeho úvaze, zda k uložení pokuty přistoupí či nikoliv. Rovněž výše pokuty je daňovým řádem přesně daná.

V. Závěr a náklady řízení

26. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

6/2024

Brno 14. srpna 2024

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.